

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **H. T. B.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2024, č. j. MV-149052-4/SO-2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 2 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2024, č. j. MV-149052-4/SO-2024, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 8. 2024, č. j. OAM-15817-8/ZM-2024, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno správní řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty, neboť žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Zároveň žalobce požadoval, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, neboť jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobce též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Správními orgány obou stupňů byla rovněž porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
3. Následně žalobce popsal, že na území České republiky přicestoval ve svých 19 letech na základě udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení s jeho otcem, který měl na území povolen rovněž dlouhodobý pobyt. Platnost žalobcova dlouhodobého pobytu končila dne 6. 3. 2024, přičemž také přestal být osobou nezaopatřenou, a tedy pozbyl nárok na prodloužení doby platnosti stávajícího pobytového oprávnění za účelem sloučení s otcem. Z tohoto důvodu podal žalobce dne 6. 3. 2024 na území České republiky žádost o vydání zaměstnanecké karty, přičemž řízení o této žádosti bylo prvostupňovým rozhodnutím zastaveno.
4. Dále odkázal na dikci 42g odst. 5 a odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž uvedl, že byl oprávněn k podání předmětné žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Pokud by zákonodárce hodlal znemožnit osobám pobývajícím na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny podat také žádost o vydání zaměstnanecké karty, pak by dle názoru žalobce toto omezení jednak obsáhnul v § 42g zákona o pobytu cizinců a jednak by to uvedl i v § 45 téhož zákona. Podle tvrzení žalobce poté není v souladu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), že sotva plnoletá osoba, která žije na území spolu se svým rodičem, nemá žádnou možnost na území nadále pobývat, pokud jeho pobyt nepřekročí minimálně 3 roky nepřetržitého pobytu či nedosáhl na území věku 18 let. K tomu žalobce doplnil, že i správní orgán I. stupně obecně v obdobných případech několik let žadatelům zaměstnaneckou kartu povoloval, přičemž je tak napadené rozhodnutí změnou již zažitě aplikační praxe. Postup správních orgánů v řešeném případě proto žalobce považoval za nepřiměřený a diskriminační vůči osobám, které jsou držiteli dlouhodobého pobytu za účelem rodinným, u nichž lze předpokládat největší dopad do rodinného a soukromého života.
5. Poté žalobce odkázal také na znění § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž konstatoval, že podmínky tohoto ustanovení splnil, když sice na území nepobýval po dobu 3 roků, avšak dosáhl věku 18 let, a ačkoliv tohoto věku dosáhl ještě před svým příjezdem na území České republiky, dosažením uvedeného věku se stal osobou oprávněnou žádat o změnu účelu svého pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Žalobce též poukázal na čl. 17 směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice 2003/86/ES“), a to v kontextu toho, že za vyvstálé situace neměl jinou možnost, jak stávající pobyt prodloužit, přičemž je tedy aktuálně nucen vycestovat do země původu, ačkoliv je součástí společné domácnosti v České republice. Napadené rozhodnutí je tak dle žalobce nepřiměřené s ohledem na dopad do jeho soukromého života, a tudíž v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom dle žalobce plyne, že o nepřiměřeném zásahu do rodinného a soukromého života lze uvažovat i v případě cizince, u něhož správní orgány dospěly důvodně k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro vyhovění jeho žádosti. Žalovaný přitom v rámci napadeného rozhodnutí vůbec nezkoumal otázku jeho přiměřenosti, ačkoliv situace žalobce na území zjevně hrozbu nepřiměřených dopadů do rodinného či soukromého života vyvolávala.
7. Napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, je proto dle žalobce nepřezkoumatelné a přepjatě formalistické.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření zcela odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Dle hodnocení žalovaného § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců jasně stanovuje, že k dosažení věku 18 let musí dojít v době, kdy je cizinec již držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Pokud by měl být aprobován výklad žalobce, pak by se podmínka 3 let pobytu na území stala zcela obsoletní a dopadala by výhradně na nezletilé děti, které ovšem jen stěží mění účel svého pobytu dříve než po dosažení věku 18 let. Podle žalovaného se tedy žalobce nemohl domáhat nároku na vydání jiného pobytového oprávnění v případě, že přestal splňovat podmínky pro prodloužení svého stávajícího pobytového oprávnění, tím spíše pokud požádal o vydání zaměstnanecké karty, které je nenárokovým pobytovým titulem. V daném případě tak dle žalovaného byly splněny veškeré podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty, přičemž bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Zdůraznil též, že ve svém postupu neshledal pochybení, a proto navrhl předmětnou žalobu zamítnout.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
10. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit,

že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dle výpisu z cizineckého informačního systému žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 7. 3. 2022 do 6. 3. 2024. Předmětné povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci vydáno podle § 42a zákona o pobytu cizinců za účelem společného soužití rodiny, přičemž nositelem oprávnění ke sloučení rodiny byl žalobcův otec, který měl povolený pobyt na území. Žalobce na území České republiky přicestoval dne 21. 2. 2022. Dne 6. 3. 2024 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, ke které správní orgán I. stupně vyhodnotil, že žalobce nesplňuje podmínky uvedené v § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pro to, aby mohl požádat o vydání zaměstnanecké karty, neboť na území nepobýval nejméně po dobu 3 let a rovněž nebyl osobou, která by dovršila 18 let věku v průběhu svého pobytu na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Prvostupňovým rozhodnutím proto správní orgán I. stupně dané správní řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil, jelikož žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Žalobcem podané odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně následně žalovaným napadeným rozhodnutím zamítl, jak už bylo shora rekapitulováno.
13. V souvislosti se samotným obsahem žalobní argumentace (resp. značně obecnou formulací námitek) zdejší soud předně upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého plyne, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).
14. Soud se pak zabýval posouzením přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to v kontextu tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí v části aplikace jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i přiměřenosti rozhodnutí s vazbou na soukromý a rodinný život žalobce.
15. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

16. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
17. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*.
18. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
19. Vycházeje z dříve popsaného je tedy ve věci třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se tak srozumitelně podává, proč žalovaný považoval námitky žalobce za liché, a to zejména ve vztahu k žalobcem sporovanému závěru správního orgánu I. stupně stran aplikace § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a zastavení předmětného řízení dle § 169r odst. 1 písm. d) téhož zákona. Jinými slovy, v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s vlastními závěry žalovaného (resp. správního orgánu I. stupně) o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zastavení správního řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce tedy polemizuje s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když namítá nesprávnost aplikace jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.
20. Rovněž tak lze hodnotit napadené rozhodnutí i v části týkající se posouzení jeho přiměřenosti ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce. K tomu žalovaný předně zřejmým způsobem upozornil na fakt, že žalobce nepožádal o prodloužení pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny, ale o vydání zaměstnanecké karty, a tudíž

byl nepřipadný jeho odkaz na čl. 17 směrnice 2003/86/ES. Žalobce v průběhu daného správního řízení také neuvedl a neprokázal ve vztahu k jeho životní situaci žádné konkrétní okolnosti, které by vybočovaly z běžného obecného rámce. V řešeném případě tudíž žalovaným nebyl shledán nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Případný návrat žalobce do země jeho původu žalovaná nevyhodnotila jako nelidský, ostatně dle údajů uvedených v předmětné žádosti tam pobývá i jeho matka. Napadené rozhodnutí tak dle závěru zdejšího soudu není nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ani v této části. V projednávané věci totiž lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí srozumitelným a přehledným způsobem odůvodnil, jakým způsobem a na základě jakých skutečností daný případ hodnotil.

21. V návaznosti na dříve uvedené se soud dále zabýval žalobním tvrzením, dle kterého měl žalovaný zásadním způsobem porušit své povinnosti odvolacího orgánu a nezjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Nutno k tomu opětovně zmínit, že žalobce předmětnou námitku uplatnil toliko povšechně, aniž by tedy řádně specifikoval, v čem měly nedostatky na straně žalovaného jako odvolacího orgánu konkrétně spočívat. Přesto se soud danou námitkou v odpovídající míře obecnosti zabýval a napadené rozhodnutí po stránce obsahové, jakož i samotný postup žalovaného v odvolacím řízení, přezkoumal. Soud k tomu poznamenává, že na tomto místě zatím nehodnotil zákonnost žalovaným učiněných závěrů, neboť to bude předmětem dalšího odůvodnění.
22. Úkolem odvolacího orgánu je ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy v rozsahu účastníkem uplatněných námitek. Této povinnosti ovšem žalovaný bezpochyby dostál, neboť jeho rozhodnutí obsahuje jasné, logické a srozumitelné úvahy, pro které považoval postup správního orgánu I. stupně za souladný se zákonem, jak ostatně bylo už dříve vyloženo. Pouhý fakt, že žalobce nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů, ještě porušení povinností dle správního řádu či už dříve řešenou nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí nezakládá. Stejně tak, jestliže žalobce v tomto smyslu namítl, že žalovaný nezjistil správně stav věci tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti (§ 3 správního řádu), není soudu vůbec zřejmé, o jaké konkrétní skutečnosti žalobce uvedené tvrzení opírá. V daném případě byla ověřena úplnost správního spisu ve vztahu k veškerým relevantním okolnostem, přičemž jsou zřejmé podklady, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, a které také následně i odpovídajícím způsobem hodnotil.
23. Konečně pouhý odkaz žalobce na § 2 odst. 3 a 4 správního řádu s tím, že došlo k porušení povinností správních orgánů obou stupňů, bylo třeba ve věci považovat za již natolik neurčitý, že se jím soud nebyl vůbec schopen zabývat, když žalobce nijak neozřejmil, v čem konkrétně by tato pochybení měla spočívat. V tomto ohledu je též nutno připomenout, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být správními orgány dle žalobce porušena, nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, či rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).
24. Zdejší soud proto nadepsanou část žalobních tvrzení, a to v celé její šíři a obecnosti, neshledal důvodnou.

25. Soud poté připomíná, že předmětem přezkumu v nyní posuzované věci bylo rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty.
26. Podle § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, je oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.
27. Dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.
28. Nutno pak ve věci konstatovat, že před podáním předmětné žádosti o zaměstnaneckou kartu pobýval žalobce na území České republiky na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Na žalobce jako na cizince pobývajícího na území na základě shora uvedeného povolení k dlouhodobému pobytu se přitom vztahují nejen pravidla stanovená pro vydání zaměstnanecké karty zakotvená v § 42g a § 42h zákona o pobytu cizinců, ale také § 45 zákona o pobytu cizinců, který stanoví zvláštní pravidla pro žadatele o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem – rozuměno jiným než povoleným účelem. K tomuto závěru lze dospět i za užití logického a eurokonformního výkladu s odkazem na čl. 15 směrnice 2003/86/ES, jehož transpozice je obsažena právě v § 45 zákona o pobytu cizinců. Zákonodárce tak v poukazovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců zakotvil možnost držitele povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny požádat o vydání samostatného pobytového oprávnění za jiným účelem, a to za podmínek stanovených v odst. 1 a 2 daného ustanovení (srov. též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 1/2024-31).
29. Jak přitom už bylo dříve popsáno, na základě § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je cizinec oprávněn žádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem až po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let. V řešeném případě však nebylo možno souhlasit s názorem žalobce, že tento splňuje podmínku požadovanou citovaným ustanovením, konkrétně dosažení věku 18 let. Krajský soud proto vyhodnotil, že správní orgány v tomto ohledu postupovaly správně, když bylo řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je totiž nutno vykládat tak, že cizinec musí věku 18 let dovršit během svého pobytu na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Výklad užitý žalobcem v podané žalobě, tedy, že postačí, když o jiné pobytové oprávnění požádá cizinec starší 18 let, není správný. Zákonodárce totiž prostřednictvím předmětného ustanovení konstruoval dvě alternativní podmínky, z nichž alespoň jedna musí být splněna. Pokud by měl zákonodárce v úmyslu oprávnit k požádání o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem obecně cizince, kteří dovršili věku 18 let, pak by nedávala smysl alternativní podmínka v podobě nezbytných 3 let pobytu na území. Pro výklad přijatý správními orgány dále hovoří i skutečnost, že ten, komu svědčí právo požádat o vydání povolení, je hned na počátku daného ustanovení označen jako „cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem“. Z toho tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

seznatelně vyplývá, že žalobce mohl o vydání povolení požádat pouze za předpokladu, dosáhl-li věku 18 let během svého pobytu na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 24. 6. 2020, č. j. 52 A 80/2019-72, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2014, č. j. 8 A 48/2010-45, nebo rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 2. 2018, č. j. 15 A 124/2015-45).

30. Vycházejí z výše popsaných skutečností tak zdejší soud ve věci uvádí, že žalobce počal realizovat své pobytové oprávnění za účelem sloučení s otcem na území až v době, kdy mu bylo 19 let. Žalobce tudíž v době podání předmětné žádosti spornou podmínku § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nesplňoval, neboť věku 18 let dovršil nepochybně přede dnem, kdy mu byl udělen dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny na území. Alternativní podmínku plynoucí rovněž z tohoto ustanovení v podobě nejméně 3 let pobytu na území na základě stanoveného pobytového oprávnění též nesplňoval, což ostatně v podané žalobě ani nesporel. Jestliže tedy správní orgán I. stupně na základě tomu odpovídajících podkladů obsažených ve správním spisu seznal, že žalobce nesplňuje podmínky dané § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nezbylo mu, než dotčené správní řízení o předmětné žádosti žalobce zastavit postupem dle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
31. Jedná-li se dále o tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně dříve v obdobných případech žadatelům zaměstnaneckou kartu povoloval, přičemž tak mělo být napadené rozhodnutí změnou již zažitě aplikační praxe, pak ani tuto námitku nelze shledat důvodnou. K tomu je nutno předně konstatovat, že žalobce danou námitku nijak nespecifikoval a nedoložil ani žádný konkrétní případ, který by o jím uváděné praxi svědčil. Z napadeného rozhodnutí přitom plyne, že žalovanému žádný takový případ z úřední činnosti znám nebyl. Tímto prostým a neurčitým tvrzením žalobce se tak soud nebyl schopen blíže zabývat, přičemž ani nebylo namístě, aby za žalobce spekulativně domýšlel jeho argumentaci či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Naproti tomu lze upozornit na fakt, že ve věci s podobným skutkovým základem a závěrem jako v nyní souzeném případě rozhodoval Městský soud v Praze již rozsudkem ze dne 6. 5. 2014, č. j. 8 A 48/2010-45, z čehož je seznatelné, že postup žalovaného nebyl odlišný od jeho dřívější praxe.
32. Pokud žalobce též zmínil, že byl postup správních orgánů v řešeném případě nepřiměřený a diskriminační vůči osobám, které jsou držiteli dlouhodobého pobytu za účelem rodinným, u nichž lze předpokládat největší dopad do rodinného a soukromého života, soud ani této naprosto povšechné námitce nepřisvědčil. Aplikovanou právní úpravu totiž soud ve vztahu k řešenému případu nepovažuje za „nepřiměřenou“ či diskriminační. V tomto ohledu je třeba odkázat na závěr Ústavního soudu, podle něhož *„subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“* (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04). Ostatně žalobce ani údajnou diskriminační povahu pravidel (resp. jednotlivých ustanovení) aplikovaných na projednávaný případ nijak podrobněji nerozvedl, přičemž soud k tomu odkazuje na už dříve provedený výklad dotčené právní úpravy v odůvodnění tohoto rozsudku. Nutno pak zmínit, že rozdílná pravidla pro pobyt za různými účely dle zákona o pobytu cizinců zcela logicky vyplývají z potřeby jejich specifické právní úpravy reagující na tu kterou konkrétní situaci. Jinými slovy, každý účel pobytu s sebou nese rozdílná práva a povinnosti, a tudíž je samozřejmé, že i pro možnost změny účelu pobytu jsou stanoveny různé podmínky, za

kterých tak lze v souladu se zákonem učinit. Případným je v této části poukázat i na závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 229/2017-34, že „[i]když se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, který je cizinec povinen se podrobit.“

33. V nyní projednávané věci je podstatným připomenout též skutečnost, že žalobce je státním příslušníkem třetího státu – Vietnamské socialistické republiky, přičemž čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osoby, která není jeho státním příslušníkem, ohledně země jeho pobytu a umožnit jí přenést si její soukromý či rodinný život na území daného státu. Ani z čl. 8 Úmluvy proto nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce ohledně země jeho pobytu (srov. např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, nebo také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, či ze dne 10. 7. 2018. č. j. 1 Azs 205/2018-25).
34. Žalobce zároveň dle názoru soudu v uplatněné žalobní argumentaci stran jeho rodinného a soukromého života zásadně pomíjí fakt, že aktuálně nežádal o prodloužení svého pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny, ale (nově) o vydání zaměstnanecké karty, což je zvláštní typ pobytového oprávnění na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, nebo ze dne 17. 12. 2024, č. j. 4 Azs 48/2024-44). Vycházeje ze shora popsaného tak soud považuje za nepřiléhavý obecný odkaz žalobce na čl. 17 směrnice 2003/86/ES - tj. o právu na sloučení rodiny, neboť žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem nežádal, ale za účelem zaměstnání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2022, č. j. 2 Azs 168/2022-54). Zcela mimoběžný je poté dle soudu povšechný odkaz žalobce na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, jelikož žalobce byl zletilým – tj. nikoliv neplnoletým dítětem – už v době, kdy na území České republiky poprvé přicestoval.
35. Žalovaný pak dle hodnocení soudu nepochybil ani v tom, že se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabýval toliko v kontextu jím uvedených informací, a to v míře odpovídající právě jejich obecnosti. Nutno k tomu zároveň upozornit, že správní orgány nerozhodovaly o věci samé, neboť řízení o předmětné žádosti žalobce bylo prvostupňovým rozhodnutím zastaveno. Nejvyšší správní soud se přitom ve svých dřívějších rozhodnutích již opakovaně vyjádřil k tomu, za jakých okolností je správní orgán povinen zabývat se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle recentní judikatury pak platí, že „v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno.“ (srov. např. aktuální rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2023, č. j. 3 Azs 248/2022-36, ze dne 20. 4. 2023, č. j. 4 Azs 63/2023-33, ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Azs 39/2023-28, nebo ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-41).
36. Soud si je zároveň vědom usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 8 Azs 99/2023-52, jímž byla rozšířenému senátu předložena otázka, zda má správní orgán posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, kdy je řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno. V posuzované věci by však ani případná kladná odpověď na tuto otázku nevedla podle zdejšího soudu k tomu, že by byla požadovaná zaměstnanecká karta žalobci vydána, neboť žalovaný se otázkou dotčení žalobcova soukromého a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rodinného života odpovídajícím způsobem zabýval. Žalobce přitom v rámci správního řízení stran vyličení okolností svého rodinného a soukromého života neuvedl nic, na základě čeho by bylo možné shledat nepřiměřený dopad do jeho rodinného a soukromého života, když poukázal toliko na své přicestování na území České republiky v 19 letech, a to jako na otci závislá osoba, přičemž matka pobývá nadále ve Vietnamu. Soud se proto ztotožňuje se závěrem žalovaného, že ve věci neshledal žádné mimořádné okolnosti, které by možnou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí zavadávaly. Případný návrat žalobce jako zletilého cizince do jeho domovského státu, kde ostatně žil po většinu svého života a stále zde žije i jeho matka, pak rozhodně neopodstatňuje tvrzení o nepřiměřenosti nepřiznání právě požadovaného (zvláštního) pobytového oprávnění – zaměstnanecké karty. Z okolností řešeného případu tedy nebylo možno jakkoliv usuzovat na to, že by v důsledku nepřiznání zaměstnanecké karty jako zvláštního typu pobytového oprávnění měl být porušen čl. 8 Úmluvy, popř. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

37. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
38. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.
39. O vrácení přeplatku na soudním poplatku rozhodl soud dle § 10 odst. 1 věty druhé zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů („zákon o soudních poplatcích“), podle které *„bylo-li na poplatku zapláceno více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek.“* Žalobci ve věci vznikla poplatková povinnost za podání žaloby ve výši 3 000 Kč dle položky 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč dle položky 20 sazebníku soudních poplatků. Celkem mu tedy vznikla poplatková povinnost ve výši 4 000 Kč. Žalobce však zaplatil na dané soudní poplatky částku 6 000 Kč (záznamy o složení na č. l. 26 a 27 soudního spisu), a tudíž mu vznikl přeplatek ve výši 2 000 Kč. Soud proto výrokem III. rozsudku rozhodl o vrácení daného přeplatku na soudních poplatcích právě v této výši. Tato částka přeplatku bude žalobci vrácena z účtu soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku dle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. února 2025

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.